

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 556/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED], proti postupu Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 36T/29/2010 pri rozhodovaní o odovzdaní výkonu rozhodnutia do cudziny takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 23 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 2 ods. 2 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol 4“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36T/29/2010, a to rozhodnutím uvedeného všeobecného súdu z 15. júla 2024, ktoré navrhuje zrušiť a vrátiť vec na nové rozhodnutie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 36T/29/2010 z 28. júna 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/68/2012 z 28. augusta 2012 právoplatne uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie. Sťažovateľ v marci 2024 adresoval okresnému súdu žiadosť o odovzdanie na výkon trestu odňatia slobody do Spolkovej republiky Nemecko (ďalej len „SRN“).

3. Okresný súd v oznámení sp. zn. 36T/29/2010 z 15. júla 2024 (ďalej len „napadnuté oznámenie“) sťažovateľovi uviedol, že o jeho žiadosti o odovzdanie nebude ďalej konať, pretože takýmto návrhom nie je viazaný podľa § 6 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí,

ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“). Odsúdený ani príslušný orgán vykonávajúceho štátu nemôžu súd nútiť, aby rozhodnutie do iného štátu odoslal, môžu to iba navrhnúť. Súd môže výkon rozhodnutia odovzdať, ak takýto postup považuje za vhodný a účelný, pokiaľ ide o zaistenie úspešného začlenenia odsúdeného do spoločnosti. Z oznámenia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ide o list č. S-MSSR-6370/2023/83/K10/MM zo 17. mája 2024) podľa súdu vyplýva, že nemá vedomosť o väzbách sťažovateľa k vykonávajúcemu štátu, ktoré by boli predpokladom úspešného začlenenia, vzhľadom na čo považuje iniciáciu ku konzultácii príslušného justičného orgánu v SRN za neopodstatnenú. V žiadosti o odovzdanie nie sú uvedené žiadne relevantné dôvody na vyvodenie premisy, že by úspešné začlenenie a spoločenská rehabilitácia boli v prípade sťažovateľa dosiahnuté výkonom trestu v SRN lepšie ako na území Slovenskej republiky. Súd nevidel také skutočnosti pre dôvodné vyvodenie záveru, že výkon trestu odňatia slobody v Slovenskej republike je po všetkých stránkach viac zaťažujúci, ako by bol jeho výkon v SRN, ku ktorej sťažovateľ evidentne nemá žiadny vzťah. Navyše v kontexte so skutočnosťou, že i v SRN by sťažovateľ zrejme vykonával trest odňatia slobody na doživotie, existujú pochybnosti, že by sa mohol vierohodným spôsobom etablovať na území SRN a vytvoriť si tam také podmienky, aby tam mohol dlhodobo žiť a úspešne sa začleniť do tamojšej spoločnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Rozhodnutie okresného súdu je nezákonné a „protiľudskoprávne“. Sťažovateľ žiadosťou o odovzdanie začal legitímne súdne konanie s uvedením legitímnych dôvodov a okresný súd bol povinný o nej rozhodnúť podľa § 7 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., teda požiadať vykonávajúci justičný orgán o vyjadrenie, či súhlasí s prevzatím výkonu rozhodnutia a či taký postup považuje za vhodný a účelný z hľadiska uľahčenia nápravy odsúdeného. Pôvodne tak okresný súd mal v úmysle, ale porušil to a rozhodol, že nebude ďalej konať o žiadosti sťažovateľa z dôvodov osvojených z listu ministerstva spravodlivosti, ktoré sú abstraktné (lebo SRN je pre sťažovateľa vlast') a sú v rozpore s uvedenými medzinárodnými a vnútroštátnymi predpismi, a preto došlo k porušeniu práva slobodne opustiť svoju vlastnú krajinu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a popri zisťovaní, či obsahuje zákonom požadované náležitosti, skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08,

IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Dôvody ústavnej sťažnosti by mali byť prispôsobené namietaným porušeniam základných práv alebo slobôd. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Jej nedostatok spravidla vedie ústavný súd k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti, pretože takúto esenciálnu náležitosť (m. m. II. ÚS 102/2019) nie je možné odstrániť ani osobitnou výzvou.

7. Ústavný súd konštatuje, že hoci sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (a zároveň požiadal o jeho ustanovenie), obsahuje jeho ústavná sťažnosť stručné dôvody, ktoré ústavnému súdu umožňujú ju preskúmať v takom rozsahu, aby bolo možné posúdiť splnenie podmienok na ustanovenie advokáta.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva slobodne opustiť územie Slovenskej republiky a práva slobodne opustiť ktorúkoľvek krajinu:

8. Procesné rozhodnutia všeobecných súdov podrobuje ústavný súd svojmu prieskumu zásadne iba vtedy, ak by boli spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľa, ktorý bol týmto rozhodnutím (opatrením či iným zásahom) spôsobený, pričom zároveň by sa tento nepriaznivý dôsledok musel vzťahovať na celkový výsledok konania a v ďalšom priebehu konania by sa už nedal korigovať. Ústavné súdnictvo je totiž vybudované predovšetkým na zásade preskúmania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016). Podmienkou na pripustenie výnimky z uvedeného pravidla je teda skutočnosť, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do základných práv alebo slobôd sťažovateľa a zároveň sa námietka ich porušenia musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musí vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho už možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). Rovnako mohlo ísť o prípad, ak procesným rozhodnutím všeobecného súdu došlo k porušeniu ústavnoprocených práv účastníkov konania (III. ÚS 46/2013).

9. Aj keď vo veci sťažovateľa nebolo vydané žiadne rozhodnutie, sťažovateľ neuvádza žiadne konkrétne dôvody (napr. vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu), ktoré by v jeho prípade mali odôvodňovať výnimku z uvedeného spôsobu uplatňovania právomoci ústavným súdom. Sťažovateľ má nepochybne možnosť opakovane žiadať okresný súd o odovzdanie na výkon trestu, a to po doplnení argumentov v smere naznačenom v napadnutom oznámení. Tieto skutočnosti vedú ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť proti postupu okresného súdu je neprípustná a ako takú je potrebné ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

10. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nie je zastúpený advokátom, pri zohľadnení materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti ústavný súd nad rámec uvedeného záveru dopĺňa stručné vecné posúdenie argumentov sťažovateľa.

11. Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že nazeranie na slobodu pohybu osôb nachádzajúcich sa vo výkone trestu odňatia slobody je odlišné, ako u osôb nenachádzajúcich sa vo výkone trestu. Počas výkonu trestu je to práve sloboda pohybu a pobytu odsúdených, ktorá je primárne obmedzená (obdobne § 4 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), odsúdení sú umiestnení do niektorého z ústavov

na výkon trestu odňatia slobody, v ktorých sa uplatňujú ďalšie zákonné a podzákonné pravidlá o umiestňovaní do ciele, ubytovní či izieb. Odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody pozbavený osobnej slobody a obmedzenie slobody pohybu a pobytu je s tým logicky a vo svojej podstate úzko prepojené. Sťažovateľom upriamované okolnosti tak smerujú na poskytnutie ochrany veľmi úzko vymedzenému úseku jeho slobody pohybu, konkrétnejšie slobody opustiť územie Slovenskej republiky. Sťažovateľ realizáciu tohto práva odvodzuje z možnosti navrhnúť odovzdanie výkonu trestu odňatia slobody do iného členského štátu podľa zákona č. 549/2011 Z. z., pričom v jeho konkrétnom prípade ide v podstate o „slobodu pohybu“ medzi ústavmi na výkon trestu odňatia slobody rozličných členských štátov.

12. Procesný postup súdu pri rozhodovaní vo veci odovzdania výkonu rozhodnutia, ako aj procesné práva strán konania sú uvedené v § 6 až 11 zákona č. 549/2011 Z. z. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý vydal rozhodnutie podľa odseku 1, môže odovzdať výkon rozhodnutia do členského štátu z dôvodu vhodnosti a účelnosti takého postupu, ak ide o zaistenie úspešného začlenenia odsúdeného do spoločnosti alebo o zaistenie úspešnosti jeho liečby. Súd môže odovzdať výkon rozhodnutia do členského štátu aj na základe návrhu odsúdeného alebo príslušného orgánu vykonávajúceho štátu; súd týmto návrhom nie je viazaný.

13. Odsúdený teda môže podať návrh, aby sa výkon rozhodnutia odovzdal do členského štátu, zákon však zreteľne obmedzuje právne následky takéhoto procesného podania. Sťažovateľ svojimi stručne formulovanými námietkami smeroval v podstate proti tomuto zákonnému pravidlu a domáha sa ďalšieho kroku v podobe adresovania výzvy na vyjadrenie vykonávajúcemu justičnému orgánu podľa § 7 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z.

14. Sťažovateľ predkladá taký výklad podústavného práva, že okresný súd mal vzhľadom na jeho žiadosť o odovzdanie povinne vyzvať vykonávajúci justičný orgán na vyjadrenie, či súhlasí s prevzatím výkonu rozhodnutia a či taký postup považuje za vhodný a účelný z hľadiska uľahčenia nápravy odsúdeného, a až potom sa malo prijať rozhodnutie o odovzdaní alebo neodovzdaní výkonu rozhodnutia. Naopak, okresným súdom zvolený postup pretavený do napadnutého oznámenia je výsledkom výkladu, v zmysle ktorého je okresný súd oprávnený priamo v rámci vlastnej diskrecie na základe posúdenia žiadosti o odovzdanie a dostupných podkladov prijať záver o vhodnosti a účelnosti odovzdania výkonu rozhodnutia (ale aj iniciovania konzultácií s vykonávajúcim justičným orgánom) a vydať napadnuté oznámenie.

15. Ústavný súd dodáva, že zákon č. 549/2011 Z. z. má za cieľ transponovať rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie“). Okresný súd má preto povinnosť vykonať v čo najväčšej možnej miere konformný výklad zákona č. 549/2011 Z. z., ktorý mu umožní dosiahnuť výsledok zlučiteľný s účelom predmetného rámcového rozhodnutia. Rámcové rozhodnutie ustanovuje pravidlá, podľa ktorých iný členský štát než členský štát, v ktorom bola dotknutá osoba odsúdená, uznáva a vykonáva rozsudky na svojom území. Vychádza z potreby rozvinúť spoluprácu týkajúcu sa výkonu rozsudkov v trestných veciach, najmä ak sa takýto rozsudok uplatňuje proti občanom Európskej únie, ak boli odsúdení na trest odňatia slobody alebo opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody v inom členskom štáte. Cieľom je pomôcť odsúdeným osobám lepšie sa opätovne začleniť do spoločnosti.

Rámcovým rozhodnutím sa zavádza systém odovzdávania odsúdených väzňov späť do krajiny Európskej únie, ktorej sú štátnymi príslušníkmi (alebo v ktorej majú obvyklý pobyt), alebo do inej krajiny Európskej únie, s ktorou majú úzke väzby, aby si v nej mohli odpykať svoj výkon trestu odňatia slobody. Cieľom rámcového rozhodnutia nie je umožniť odsúdeným osobám vybrať si ľubovoľný členský štát Európskej únie, v ktorom by chceli uložený trest odňatia slobody vykonať, osobitne za situácie, keď absentujú akékoľvek bližšie väzby odsúdeného k takémuto štátu. Teda nezavádza sa ním „voľný pohyb odsúdených“ medzi ústavmi na výkon trestu odňatia slobody jednotlivých členských štátov.

16. Podľa bodu 7 zásad rámcového rozhodnutia čl. 4 ods. 1 písm. c) obsahuje ustanovenie o vlastnom uvážení, ktoré umožňuje zaslanie rozsudku a osvedčenia napríklad členskému štátu, ktorého je odsúdená osoba štátnym príslušníkom, v iných prípadoch, ako sú stanovené v odseku 1 písm. a) a b), alebo členskému štátu, kde odsúdená osoba žije, v ktorom sa nepretržite oprávnené zdržiava najmenej päť rokov a v ktorom si zachová právo na trvalý pobyt.

17. Podľa bodu 8 zásad rámcového rozhodnutia v prípadoch uvedených v čl. 4 ods. 1 písm. c) zaslanie rozsudku a osvedčenia vykonávajúcemu štátu podlieha poradám medzi príslušnými orgánmi štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu a súhlasu príslušného orgánu vykonávajúceho štátu. Príslušné orgány by mali prihliadať na také prvky, ako je napríklad dĺžka pobytu alebo iné väzby na vykonávajúci štát. V prípadoch, keď by odsúdená osoba mohla byť odovzdaná do členského štátu a tretej krajiny podľa vnútroštátnych právnych predpisov alebo medzinárodných nástrojov, príslušné orgány štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu by mali v rámci porad zvážiť, či by výkon vo vykonávajúcom štáte poslužil cieľu sociálnej nápravy lepšie než výkon v tretej krajine.

18. Podľa čl. 4 ods. 5 rámcového rozhodnutia vykonávajúci štát môže na vlastný podnet požiadať štát pôvodu o zaslanie rozsudku spolu s osvedčením. Odsúdená osoba môže tiež požiadať príslušné orgány štátu pôvodu alebo vykonávajúceho štátu, aby začali konanie na zaslanie rozsudku a osvedčenia podľa tohto rámcového rozhodnutia. Žiadosti podané podľa tohto odseku nepredstavujú povinnosť štátu pôvodu zaslať rozsudok spolu s osvedčením.

19. Úzky rámec označenej slobody ústavný súd vedie k potrebe zaoberať sa prvotne otázkou, či vôbec ide v prípade opatrenia realizovaného proti sťažovateľovi o zásah do slobody pohybu, resp. práva slobodne opustiť krajinu. Nepožiadanie vykonávacieho justičného orgánu o vyjadrenie (podľa § 7 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z.) a priame prijatie záveru, resp. rozhodnutia orgánom štátu pôvodu, že nebude pokračovať v rozhodovaní o žiadosti o odovzdanie, je jadrom argumentácie sťažovateľa zhrnutej pod námietku nezákonnosti napadnutého oznámenia. Tento tvrdený zásah nie je svojou intenzitou dostatočne významný, aby odôvodňoval potrebu analyzovania splnenia testu proporcionality v plnom rozsahu. Namietaný je v podstate len procesný postup pri posudzovaní aplikovateľnosti benefitu poskytovaného odsúdeným nachádzajúcim sa vo výkone trestu odňatia slobody, pozbaveným osobnej slobody a obmedzeným v slobode pohybu.

20. Príčinná súvislosť medzi namietaným opatrením (nepožiadanim o vyjadrenie a napadnutým oznámením) a slobodou pohybu sťažovateľa je sama osebe pomerne voľná a navyše je narušená v dôsledku nepreukázania bližších väzieb sťažovateľa na SRN. V dôsledku napadnutého oznámenia sťažovateľ nie je postihnutý zákazom pohybu či opustenia krajiny, pretože ten fakticky platí bez ohľadu naň z dôvodu jeho „oprávneného“ pobytu vo výkone trestu odňatia slobody. Záver okresného súdu o nemožnosti čerpať na výkon trestu odňatia slobody nadväzujúci benefit

poskytnutý zákonom č. 549/2011 Z. z. nasledoval po uplatnení vecne relevantných predpokladov, ktorých splnenie sťažovateľ súdu v zodpovedajúcom stupni nepreukázal (v zásade ani netvrdil bližšie väzby k SRN, v žiadosti o odovzdanie spomínal príbuznosť politicky, kultúrne, občianskou mentalitou, uviedol, že jazyk sa naučí, očakával, že väznenstvo mu umožní vzdelávanie, pozn.).

21. Výkon sťažovateľom označenej slobody podlieha zákonným obmedzeniam, keďže podľa čl. 23 ods. 3 ústavy, ako aj podľa čl. 2 ods. 2 protokolu 4 je udržanie verejného poriadku, verejná bezpečnosť či predchádzanie zločinnosti dôvodom legitimizujúcim obmedzenie označených slobôd. Sťažovateľ nachádzajúci sa aktuálne v moci orgánov štátu by mal splniť podmienky podľa zákona č. 549/2011 Z. z. aby mohol čerpať tam uvedené výhody. Podľa napadnutého oznámenia podmienky nespĺnil, preto nepokračovanie vo vykonávaní ďalších formálnych krokov zo strany okresného súdu voči príslušnému vykonávajúcemu justičnému orgánu a prijatie záveru, že nebude ďalej konať o žiadosti o odovzdanie, ústavný súd nepovažuje za spôsobilé na založenie dôvodu o nezákonnosti napadnutého oznámenia a následne o nenaplnení požiadavky zákonnosti zásahu. Uvedené zistenie okresného súdu navyše svedčí o tom, že sťažovateľ sa žiadosťou o odovzdanie domáhal požiadavky, ktorá je v rozpore s cieľom rámcového rozhodnutia. Ústavný súd prihliadol aj na celkový kontext, že sťažovateľova žiadosť o odovzdanie nasledovala po predchádzajúcom neúspešnom pokuse o odovzdanie výkonu rozhodnutia do Českej republiky, v rámci ktorého bolo na výzvu poskytnuté vyjadrenie (nesúhlas) vykonávajúceho justičného orgánu.

22. Okresný súd podľa obsahu napadnutého oznámenia vychádzal z relevantnej právnej úpravy, ktorú na okolnosti veci použil bez dopustenia sa zjavných interpretačných omylov, svoje závery uviedol jasne, spätne ich je možné preskúmať, pričom ako celok dávajú zmysel a sú v súlade s cieľmi predpokladanými aplikovanou právnou úpravou. Sťažovateľova stručná námietka o nezákonnosti nie je dostatočná na spochybnenie ústavnej udržateľnosti napadnutého oznámenia. Ústavný súd nepovažuje argumentáciu o porušení práva slobodne opustiť územie Slovenskej republiky, resp. vlastnú krajinu za opodstatnenú, keďže samotný zákon (v § 6 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., resp. čl. 4 ods. 5 rámcového rozhodnutia) nepriznáva sťažovateľom podanému návrhu automaticky ním uvedené účinky. Súd má v zmysle právnej úpravy určitú diskreciu, nemusí v nadväznosti na návrh odsúdeného bez ďalšieho automaticky odovzdať výkon rozhodnutia, práve veta o tom, že návrhom nie je viazaný, svedčí o tom, že má byť určitým filtrom návrhov.

23. Ak teda predseda senátu na základe podania sťažovateľa nerozhodol, že vyzve vykonávajúci justičný orgán na vyjadrenie, či súhlasí s odovzdaním odsúdeného na výkon rozhodnutia, ale vybavil ho len prípisom, tu napadnutým oznámením, nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv. Ide o ústavne prijateľný spôsob vybavenia podania. Sťažovateľove argumenty zostávajú v rovine prejavu nesúhlasu s uplatnením postupu okresného súdu. Argumentácia sťažovateľa je čiastočne aj vnútorne rozporná, pretože namieta porušenie ľudského/základného práva opustiť svoju vlastnú krajinu, hoci v tej istej vete uvádza, že SRN je preňho vlasťou (v žiadosti o odovzdanie to však neuviedol, pozn.).

24. Úlohou ústavného súdu založenou na princípe subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky

zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

25. S ohľadom na námietky sťažovateľa prezentované v jeho ústavnej sťažnosti nemožno považovať napadnuté oznámenie za prejav svojevôle, keď by sa okresný súd vo výsledku natoľko odchyľil od znenia zákona, že by zásadne poprel jeho účel a význam. V okolnostiach preto v štádiu predbežného prerokovania nevyvstáva ani žiadna otázka týkajúca sa porušenia označených slobôd. Ústavný súd vzhľadom na uvedené zistil prítomnosť dôvodu na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

26. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. V prípade sťažovateľa nie sú všetky podmienky splnené. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom je zrejmé, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa nebolo vyhovené (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu